

Su schwätze mir

Noch en Wäihnachtsgeschicht:

■ Von Katharina Schaaf

Hät komme vill Erennerunge –
an langvergangene Zäite huh,
als mir gebet' han on gesunge –
vurm Chresbäimche – su hoffnungsfruh.

Geschenke wore klain bemesse
bäi der Famillisch „Kennerräich“.
Dat Kend em Krebbche wor indesse
e' Leit – on Vurbild ons zugläich.

Et es jo och ganz arm gebore
zo Bethlehem em ferne Land.
Säin Liebe ging ons nie verlore
mir han et „Chrestkinnche“ genannt.

An Wäihnachte es et erschiene
em glitzern, wäiße, lange Klaid.
Bäi ons – en „wallende Gardine“
als Sinnbild der Bescheidenhait.

Su vill Jahrzehnte senn vergange –
dämm Chreskinnche bläift net erspart –
häi om säin „Existenz“ zo bange,
wäje dämm Wäihnachtsmann met Bart.

Wenn „dä' modern em Fernsehn schmettert
säine Wäihnachts-„Song“ hoh-hoh-hoh!
Fassade – bis zom Schornste klettert,
es endlich Hailisch-Ohmend do!

Katharina Schaaf
24. 12. Weihnachtsfeier 2003